

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 287

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ετήσιας συνδρομής προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους ἀριθ. 5, παρὰ τῆ πλατεῖα τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 12 Αὐγούστου 1884.

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Εἶνε πλέον γνωστὸν ὅτι τὰ ἐν τῇ Ὁρα δημοσιευόμενα ἄρθρα μόνον σκοπὸν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἔχουν τὴν ἀντικατάστασιν τῆς τετριμμένης περὶ τῶν ὑπερβολικῆς ὁμοιότητος πραγμάτων παρομοιώσεως πρὸς τὰς σταγόνας τοῦ ὕδατος διὰ τῆς παραβολῆς πρὸς αὐτὰ τὰ ἐν λόγῳ ἄρθρα. Μεθ' ἧς κανονικότητος ἀνατέλλει καὶ ὄψει ὁ ἥλιος, κρούει τὰς ὥρας τὸ ὠρολόγιον τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ὁ κ. Στχμοῦλης ἐξάγει τοὺς σκύλους του εἰς περίπατον, παρατίθεται καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς πρωθυπουργικῆς ἐφημερίδος τακτικῶς ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τὸ αὐτὸ πάντοτε *poi-pourri* τῶν συγκεχυμένων φράσεων, τῶν ἀναλάτων εὐφυϊῶν, τῶν σχινοτενῶν περιόδων, τῶν τετριμμένων ἐπικλήσεων τῆς πολυαριθμοτέρας μερίδος, τῆς προδοτικῆς ἀντιδράσεως τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τῆς ἐνδελεχοῦς μερίμνης τῶν κυβερνῶντων καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς συνοδείας τῶν ἀνοήτων λέξεων, αἵτινες ἐπαναλαμβάνονται ἐν τῷ ἀπελπιστικῇ ταυτολογίᾳ καὶ πληκτικῇ, ὡς ἦχος σπασμένης καρμπούζας, μονοτονίᾳ, προδιδοῦσῃ ἀξιοθαύμαστον ξηρασίαν ἐγκεφάλου. Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἦτο παραδόξως ὀλίγῳ διάφορον τῶν λοιπῶν. Ὁ θαρραλέος ἀγωνιστὴς εἶχεν ἀνακαλύψει νέον φοβερὸν ἐγκλημα τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τὸν συνεταρισμὸν αὐτῆς πρὸς σατυρογράφους καὶ ἐπετίθετο ἐναντίον τῆς ἀκράτητος! Δὲν ἠξέυρω διατὶ ἀναγινώσκων αὐτὸ ἐνθυμήθην τὸ ἀκριδῶς τῇ προτεραίᾳ ἐκδοθὲν φύλλον τοῦ Ἀσμοδαίου σας καὶ πῶς ἐσχέτισα χωρὶς νὰ τὸ θέλω εἰς τὸ πνεῦμά μου τὰ «σατυρικά φύλλα, τὰ μὴ δυνάμενα ἢ διὰ τοῦ σκανδάλου καὶ τῆς καταλαλιᾶς νὰ ζήσωσι», τόσου θυμοῦ καὶ πόνου ἐκφρασῆν, πρὸς τὰς ἀποκαλύψεις περὶ τῶν διαγελόντων ναῶν, τῶν παίζοντων ἡρώων καὶ τῶν ἐστεμμένων ὑπνῶν. Ἄλλ' ὅπωπδήποτε πρέπει πολὺ κκκὸν νὰ τοῦ ἐκαμην οἱ σατυρογράφοι διὰ νὰ φωνάζῃ τὸσον κατ' αὐτῶν. Δεκάκις τοῦλάχιστον ἐμέτρησα τὴν λέξιν σατυρογραφία καὶ λιβελλογραφία καὶ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐτραγωδοῦμενα τὰ κακὰ τὰ ὅποια ἐπιφέρει αὐτῇ. Καὶ τὸσον συγκλητικὰ ἦσαν γραμμένα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ὥστε καὶ ἐγὼ ὅστις εἶχα πάντοτε τὴν ἰδέαν περὶ τῆς ὑπερλιμότητος τῆς σατύρας κατὰ τῆς ἡμιμαθείας, τῆς κακοηθείας

καὶ τῆς ἐπιπολιότητος, ὡς τοῦ φανικοῦ ὄξεος κατὰ τῶν μισμῶ των, ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι μήπως ἀφοῦ οἱ σατυρικοὶ κάμνουν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐκβάλλουν τοιαύτας γοερὰς φωνὰς εἶνε πράγματι ἐπικίνδυνον καὶ μήπως καὶ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τοῦ Ἰουβενάλη εἶνε προτιμότεροι οἱ σχολαστικοὶ ἀλεξανδρινοὶ καὶ οἱ κουτοπόνηροι βυζαντινοί.

Ἀλλὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ πράγματος εὗρον ὅταν ἐφθασα εἰς τὸ ἐπόμενον χωρίον τοῦ ἄρθρου, τὸ ὁποῖον ἐπειδὴ ἴσως δὲν εἴτυχε νὰ ἴδετε, σὰς ἀποστέλλω κατὰ πιστὸν ἀντίγραφον:

«Τὰ τοιαῦτα, λέγει ὁ ἄνθρωπος, ἐπιτρέπονται μόνον εἰς τὰ σατυρικά φύλλα, τὰ μὴ δυνάμενα ἢ διὰ τοῦ σκανδάλου καὶ τῆς καταλαλιᾶς νὰ ὑπάρξωσιν, ἀδιάφορον ἂν ἐπισύρωσι τὴν περιφρόνησιν καὶ αὐτῶν τῶν ἀναγνώστων. Μὴ δὲν ὑπάρχωσι τόσα ἐπαγγέλματα ἐν τῇ κοινῶν ἀξιοκαταφρόνητα καὶ ἀπόκληρα πάσης τιμῆς, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ὁποίων εὐδοκίμοισι καὶ ἐπιτυγχάνουσι;»

Μεταξὺ τούτων ὑπαθέτω, κ. συντάκτα, ὅτι θὰ καταλέγεται καὶ τὸ τοῦ ταπεινοῦ κόλακος τῶν ἰσχυρῶν, τοῦ κατ' ἐπιφάνειαν σοφοῦ, τοῦ ἀμαθοῦς καθηγητοῦ, καὶ καθεξῆς. Τὰ δὲ σατυρικά φύλλα οὐδέποτε συνηγόρησαν ὑπὲρ αὐτῶν. Ὄστε ὁ ἀξιότιμος καθηγητὴς τοῦ φυσικοῦ δικαίου καὶ τμηματάρχης τῆς στατιστικῆς ἔχει δίκαιον νὰ παραπονηθῆται ὅτι τοῦ καταλαλοῦν.

Ὁλος ὑμέτερος
ΡΑΦ

ANEMOMAZOMATA

Ἡ πυρκαϊὰ τῆς ἀγορᾶς διήγειρεν ἰσχυρὰς ὑπονοίας ὅτι ὑπάρχει ἐν Ἀθήναις συμμορία ἐμπρηστῶν, εἰς ἣν ὀφείλονται ὅλοι αἱ μέχρι τοῦδε ἀποδιδόμενοι εἰς τὴν τύχην, τακτικῶς διοργανωμένη καὶ μετ' ἀκριβείας ἐνεργοῦσα. Εἶνε ὁμῶς ἄγνωστοι εἴτι οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν κατ' ἄλλους οὗτοι εἶνε ὑπουργικοὶ φροντίζοντες νὰ παρέχουν εὐκλείριαν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν πρὸς ἐπίδειξιν καὶ τῶν πυρο-

σθετικῶν αὐτοῦ προσόντων κατ' ἄλλους δὲ ἀπεναντίας εἶνε ἀντιπολιτευόμενοι προσπαθοῦντες, κατὰ τὸ σύστημα τῆς Τριπόλεως, νὰ τὰ κάμουν ὅλα μαῦρα.

Ἡμεῖς ὁμῶς κρίνοντας ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐργάζονται κλινομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν ἀνήκουν εἰς καμμίαν ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύο τάξεων ἀλλ' εἶνε ἀπλούστατα τίμιοι πολῖται, οἵτινες ἀπελπισθέντες ἐκ τῆς ἀκηδεΐας τῶν ἡμετέρων ἀρχόντων πρὸς διόρθωσιν ἢ καταστροφὴν τῶσιν ἀχρήστων καὶ ἐτοιμορρόπων καὶ ἐπιθλαδῶν εἰς τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως οἰκοδομῶν κλπ., ἀπεφάσισαν τὴν ἐξαρτίωσιν αὐτῶν διὰ τοῦ πυρός.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη ἔχει καὶ τὰ κακὰ τῆς· ἀλλ' οὐχ ἦτον οὐδεὶς δύναται νὰ νερνηθῇ καὶ τὰ εὐεργετικά αὐτῆς ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ ἐξωραϊσμοῦ καὶ τῆς καθαρότητος τῆς πόλεως. Οὕτως ἐκ τῆς τελευταίας πυρκαϊγῆς ἐξημώθησαν μὲν πλείστοι συμπολίται ἡμῶν, ἀλλ' ἐπετεύχθη δὲ αὐτῆς τέλος πέντων καὶ ἡ μεταφορὰ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὸ ἀπὸ τόσου κειροῦ ἀνεγερθὲν νέον αὐτῆς κατάστημα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶνε ἀμφίβολον ἂν θὰ κατωρθοῦτο ποτὲ διὰ τῆς δραστηριότητος τῶν δημορχικῶν μας.

Ἀλλά, θαυμάσατε τὴν καλαισθησίαν τῶν δημοτικῶν συμβούλων μας! Εὐρέθησαν μεταξύ αὐτῶν οἱ ἀγωνισθέντες νὰ μακτιώσωσι τὴν ἐργασίαν τοῦ πυρός διὰ τῶν σοφῶν αὐτῶν μέτρων. Καὶ προτάθη ἡ ἴδρισις πάλιν ἐπὶ τοῦ ἐρημωθέντος χώρου προχείρων παραπηγμάτων, ἅτινα, ἐμποδίζοντα τὰς ἐργασίας τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας, θὰ ἐπανέφερον ἐπαυξάνοντα τὴν ἐκλιποῦσαν ἀσχημίαν. Τὴν ἐπιμονὴν ταύτην ἐγνωρίζομεν ὅτι μέχρι τοῦδε εἶχον μόνον καθάρια τινὰ τετράποδα, τὰ ὁποῖα μόλις ἐκδιωχθῶσι τοῦ βορβόρου ἐπανέρχονται πάλιν εἰς αὐτόν.

Τὴν Ἀρχαιολογικὴν ἐταιρίαν ἀναπληροῦσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος προλαμβάνοντες οἱ μάχαις, ἐπιχειροῦντες συχνὰς ἀνασκαφὰς ἐπὶ τοῦ κεκαυμένου ἐδάφους πρὸς ἀνακάλυψιν δεκαρῶν.

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐμπρηστικὴν ἐταιρίαν συνιστῶμεν νὰ μὴ περιορισθῇ μόνον εἰς τὸ εἶδος τοῦτου, ἀλλὰ νὰ προσθήσῃ εἰς τὴν ἐν χρήσῃ μίση αὐτῆς καὶ τὴν καταδάφισιν καὶ εἰς τὸ ἄλλο. Ὑποδεικνύομεν δὲ εἰς αὐτὴν καὶ ἄλλα τινὰ ἀχρήστα καὶ ἐπιθλαδῆ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἀπορούμεν πῶς διέφυγον τὴν προσοχὴν τῆς. Οὕτως ἐπείγουσιν:

- Ἡ καταδάφισις τῶν ἡμιτελῶν τειχῶν τοῦ νέου θεάτρου.
- Ἡ πυρπόλησις τῶν ξηρῶν στελεχῶν τοῦ στρατοῦ.
- Ἐπίσης ἡ τῶν μοναδικῆν ξηρασίαν πασχόντων τελευταίων φύλων τοῦ Αἰῶνος.
- Ἐπίσης ἡ τῶν ἀνωφερῶν μετοχῶν τῆς Κωπαιδος, κλπ. κλπ.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΙΩΝΑ

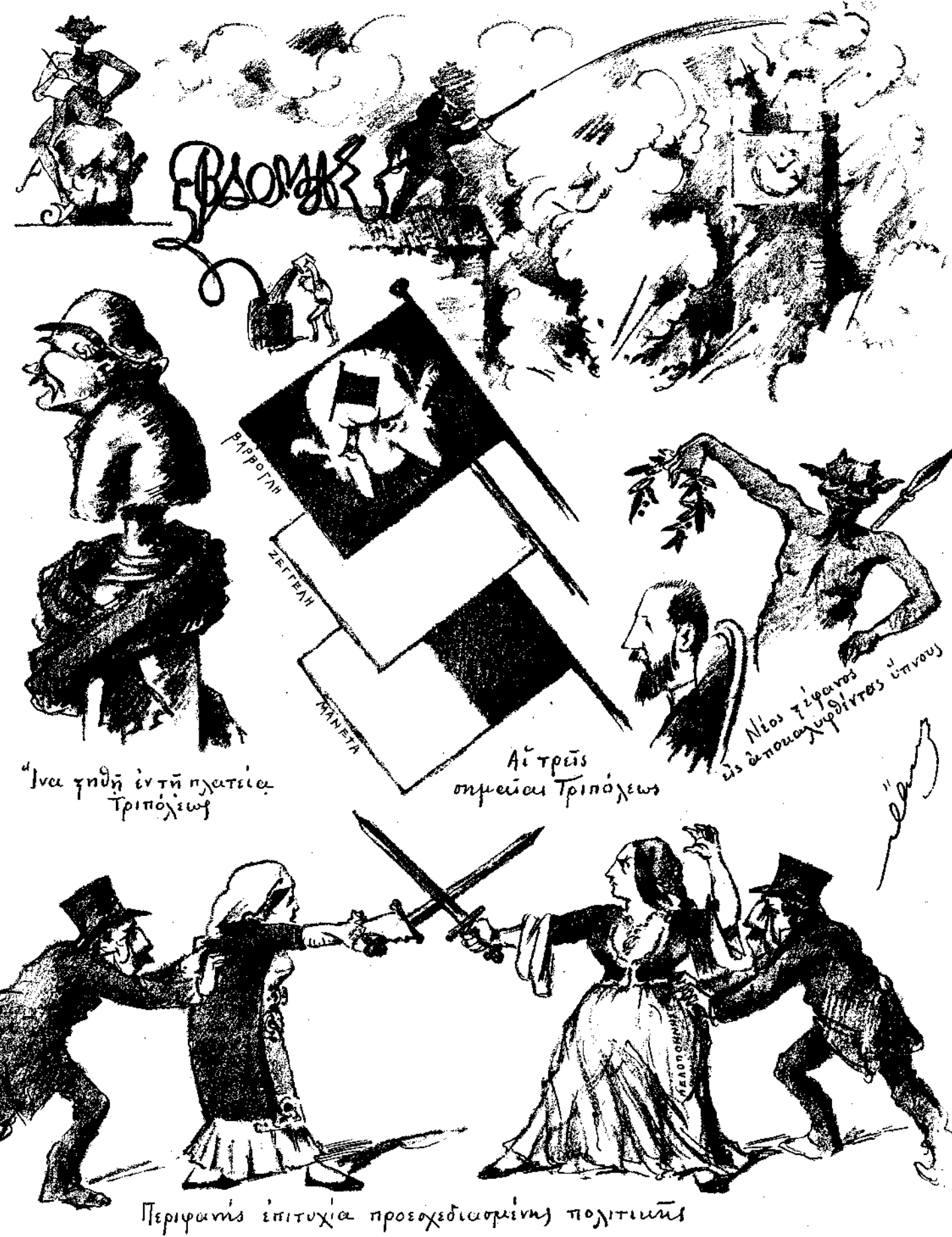
Δὲν ἀνηγγέλη ἀκόμη ἂν ὁ κ. Φιλῆμων ὠφελήθη ἐκ τῶν ἐν Κάρλοβαδ λουτρῶν· ἀλλὰ βεβαίως τὴν ἐφημερίδα αὐτοῦ οὐδόλως ὠφέλησε τὸ ταξίδιον τοῦ διευθυντοῦ τῆς. Ἀξιοῦσα νὰ θεωρῆται ὡς ἡ σοβαρωτέρα καὶ μάλλον σφῶρων τῶν συναδέλφων τῆς, παρέχει ἀπεναντίας ἀφ' ὅτου ἐγκατελείφθη ἐπὶ τοῦ κ. Φιλῆμονος τὸ ἀπεχθὲς θέαμα σπερμιολόγου γραϊδίου, οὐδένα σεβασμὸν τρέφοντος οὔτε πρὸς ἑαυτὸ οὔτε πρὸς τοὺς ἄλλους, μεταδίδοντος τεχνιτῶν νευρικῶν ἐρεθισμῶν εἰς τὴν ἀπράγμονα ζωὴν του δι' ἐπινοημένων σκανδάλων καὶ πάσχοντος χρόνιον γλωσσαλγίαν, τὴν ὁ-

ποῖαν ἐξασκεῖ κατὰ παντὸς ἐν τύχῃ νὰ συναντήσῃ. Δὲν ἤξεύρομεν ἂν ἡ μεταβολὴ αὕτη τοῦ εἶδους μιᾶς ἐφημερίδος ἀπὸ σοβαρᾶς εἰς ὑβρεολογικὴν ἐκίστοτε κατὰ τὴν ιδιοσυγκρασίαν ἢ τὰ συμφέροντα τῶν διευθυντῶν τῆς, δύναται νὰ συστήσῃ αὕτην. οὔτε ἐξετάζομεν ἂν εἶνε ἀρκῶν τίτλος διὰ μέλλουσαν πολιτικὴν ἐπιτυχίαν ἐν Λοκρίδι, ἀνωτέρων θέσιν ὑπαλλήλου ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς ἢ προσεχῆ ἐκδόσιν ἰδίας ἐφημερίδος· ἀλλ' ἐκείνο τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν εἶνε ὅτι ἡ συνταχτικὴ τῆς ιδιότητος ἀναπληρωτοῦ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Αἰῶνος πρὸς τὴν ιδιότητα αὐθαδέου τιμητοῦ ὄλου τοῦ λοιποῦ τύπου, ἀποφαινομένου καὶ περὶ προσώπων καὶ περὶ γεγονότων καὶ περὶ λογικῆς καὶ περὶ γλώσσης αὐθιγέρως καὶ ἰδιοβούλως, ἦν ἐπετραπὴ εἰς τὸν κ. Ἀθηνάσιον, Παπαλουκᾶν, Εὐταξίαν ν' ἀναλάβῃ, δὲν εἶνε βεβαίως κολακευτικὴ οὔτε διὰ τὴν εὐφίαν οὔτε διὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἀθηναϊκῆς δημοσιογραφίας. Ἀλλοῦ δημοσιογράφος ἀναλαμβάνων τοιοῦτους τρόπους, δι' οὓς οὐδὲν προηγούμενον τῷ παρέχει δικαίωμα τι, ἤθελεν ἀποκτήσει ἀδιακριτοῦτητος περιχρητικῆς κωμικότητος· ἀλλ' εἰς τὸν εὐδαίμονα ἡμῶν τόπον, ὅπου τὸ ἐπὶ τῆς ἑλλησιφῶς πάσης ἰκανότητος ἐρειδόμενον θράσος εἶνε τὸ καλλίτερον ἐφόδιον πάσης ἐργασίας, προχειρίζει καθηγητὰς, συνιστᾷ εἰς τὴν γενικὴν ὑπόληψιν, πλουτίζει καὶ δημιουργεῖ κοινωνικὴν θέσιν ἢ πολιτικὴν ἐπιρροήν, ὁ τοιοῦτος δύναται νὰ γράφῃ ἐλευθέρως ὅ,τι θέλει, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἑπιτατα μεγαλοφῶνως δημοσίᾳ ὅσα γράφει καὶ νὰ νομιμίζεται ὑπὸ τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων μεγάλης ἀξίας.

Ὅ,τι ὁμῶς ὁ Ἀσμοδαῖος ἐνόμιζε κυρίως ἀνήκον εἰς τὴν σατυρικὴν τοῦ δικαιοδοσίαν δὲν ἦσαν οὔτε τὰ ἰδιαίτερα ἐλαττήρια τῶν γραφομένων, οὔτε αἱ λογικαὶ παρακρούσεις τοῦ κ. ἀναπληρωτοῦ, ἀλλ' ἡ ἀστεία δημιουργία νέας γλώσσης, βασιζομένης ἐπὶ τοῦ λεξικοῦ τοῦ Βαρίνου, τῶν σημειώσεων τοῦ Φιλίππου Ἰωάννου καὶ τῶν Γλωσσικῶν Παρατηρήσεων τοῦ κ. Κόντου, καὶ διὰ τοῦτο παρεπέμφαμε αὐτόν ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ εἰς τ' ἀπανθίσματα, διὰ νὰ ἐνταμώσῃ ἐκεῖ τοὺς κατ' ἀνάλογον τρόπον ἀγωνιζομένους ἐπίσης τὸν καλὸν τοῦτον ἀγῶνα Φανόβ, Σταθμικὴν Πλάστιγγα, Λακωνία, κλπ. Ἀλλ' ὁ κ. ἀναπληρωτῆς ὠργίσθη καὶ ἀπήτησεν ὄχι ἀπ' εὐθείας κατὰ τὰ δημοσιογραφικὰ νόμιμα, ἀλλὰ πρὸς τρίτους, φηταζόμενος ὑποβολεῖς καὶ γελωτοποιούς καὶ σχέσεις ἀποκρύφους μεταξύ ἐφημερίδων μηδέποτε ὑπαρξάσας. Ἄν ἡ μέθοδος αὕτη τοῦ ἀποδίδειν εἰς ἄλλους ἀνεξετάστως καὶ ἀδιακρίτως ὅσα ἄλλοι ἐγραψαν, τοῦ ὀνομάζειν γελωτοποιὸν πάντα ὅστις δὲν θεωρεῖ ὕψιστον συστατικὸν τῆς ἀξίας του τὸν ὕπνον τῶν ἀναγνώστων του, τοῦ μὴ νομίζειν πράγματι γελωτοποιὸν τὸν προκαλοῦντα τὰ μειδιάματα διὰ τῆς διαρκοῦς ὑπόδησεως ὑπερυψίλων διὰ τὸ ἀνάστημά του κοθῶρων προσκοπιτῆς σπουδαιότητος, ἂν αὕτη εἶνε ἡ μέθοδος τοῦ ἀνθυφιστῶτος, ἦν λέγει ὅτι μεταχειρίζεται ὁ κ. ἀναπληρωτῆς, ἀγνοοῦμεν. Οἰαδήποτε ὁμῶς καὶ ἂν εἶνε πᾶς τις δύναται νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι πολλὴν εἰσεκόμασε τῷ «Αἰῶνι» ἀηδία, ὅτι ἀναγκάζει αὐτόν νὰ κάμνῃ πολλὰς περιδρομὰς καὶ ὅτι δὲν ἀπέχει πολὺ τοῦ φρενιατρείου.

Βεβαίως καθεὶς εἶνε ἐλεύθερος νὰ γράφῃ κατὰ τὸ ἴδιον ὀκοῦν, θᾶσσον ἢ βράδιον, καχυπόπτως ἢ εὐοργίτως. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἐλεύθεροι ἀντὶ νὰ προσεγγύωμεν εἰς τὸ λεξικὸν νὰ γελῶμεν καὶ νὰ μὴ κρίνωμεν τὸν τύπο, ἔχοντα καθήκοντα μόνον ὑπέρτου προσωπικῶν παθῶν καὶ σχολαστικοῦ λογιστάτου. Ὡς ἀντάλλαγμα δὲ τῶν ὑβρεων καὶ τῶν συμβούλων, ἅς τῶσιν ἀφεδῶς διασπείρει, ἅς συγκατανεύσῃ νὰκούσῃ καὶ ἀπὸ ἡμᾶς μίαν, ἔστω καὶ μὴ γλωσσικὴν, παρατήρησιν: Ὅτι οὔτε ἡ κατὰ τοὺς γραμματικούς κενόνας μαθητικῆς ἐκθεσις ἰδεῶν, οὔτε ἡ κατὰ τὰς παραδόσεις τοῦ κ. Στεφάνου Ξένου περισυλλογὴ ἀκαταλήπτων καὶ πρωτακούστων λέξεων, οὔτε ἡ ἐνδελεγὴς μελέτη τῶν Γλωσσικῶν Παρατηρήσεων δύναται νὰ μεταβάλλωσιν οὔτε τῆς ἐκφράσεως τὸ εὐτε λές, οὔτε τοῦ ὕφους τὸ χυδαῖον.

Κεῖν

Περιφανὴς ἐπιτυχία προεχοδιωμένης πολιτικῆς

ΠΑΖΑΡΙ

Τὰ πάντα ματαιότης οἰκτρὰ ματαιότητων!
 ποῦ νῦν τῆς Ἀγορᾶς μας ἡ ἐβλίταις παράγκαις;
 ποῦ νῦν ἡ γῆ τῆς βρώμας καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων;
 ποῦ νῦν μὲ τὰ καλλύθια τοῦ Ρωλογοῦ οἱ μάγκες;
 Ποῦ νῦν καὶ τὸ Ρωλόγι, τὸ μόνο μας καμάρι;
 ποῦ νῦν τὰ σηκοτάκια; ποῦ νῦν οἱ μπακαλιάροι;

Ποῦ νῦν τὰ κοτοπούλια; ποῦ νῦν τὰ τόσα βώδια;
 ποῦ νῦν τὰ κρεμμυδάκια; ποῦ νῦν οἱ μαϊντανοί;
 ποῦ νῦν τὰ καλαμάρια, ἡ πίραις, τὰ χταπόδια;
 ποῦ νῦν οἱ κεφαλάδες κί' οἱ τσαλαπετεινοί;
 Ποῦ νῦν τὰ τόσα κάρρα; ποῦ νῦν καὶ τὰ βαρέλια;
 ποῦ νῦν ὁ τόσος κρότος; ποῦ νῦν τὰ τόσα γέλοια;

Τὸ πᾶρ ἀράγη ἦτο, καπνὸς καὶ διελόθη,
 τὸ πᾶρ ὡσεὶ πομφόλυξ ἀμέσως διεσπάθη,
 ἀέραιο δὲν μένει οὐτ' ἓνα κολοκύθι,
 κί' ὁ κόσμος πᾶρ δὲν ξέρει τί διάβολο νὰ φάγη.
 Κί' ἔτσι νηστεύουν τώρα μὲ τὸ σταγεῖν καμπόσοι,
 ἀφοῦ δὲν βρῖσκαι κρέας καρεὶς νὰ τὴν τυλώσῃ.

Τὰ πάντα ματαιότης οἰκτρὰ ματαιότητων!
 ἐκεῖ ποῦ ἐτραβοῦσες χαροῦμενος νὰ φᾶς,
 ἡ Ἐταιρία τώρα ἡ τῶν ἀρχαιοτήτων
 θὰ κάμῃ δέκα χρόνους σωστοὺς ἀνασκαφᾶς!
 Κί' ἀρτί ἀπ' ἐκεῖ μέσα ἐδώδιμα νὰ βγάλῃ,
 θὰ βγάλῃ μόνο πέτραις! . . ὦ! συμφορὰ μεγάλη!

Καὶ ποῦς μ' ὄλη τὴν κεῖτα πέτραις ἔμπορεῖ νὰ τρώ-
 ῳς ἔμπορεῖ μὲ τούταις μοράχα νὰ χορτάσῃ [γῆ;
 ὁ νέος Καββαδίας καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι
 καὶ Γερμανὸς σκαρτάδος νὰ τῆς ἀποθανυμάσῃ.
 Μὰ γὼ ἐπρωτιμούσα τὴν θλαρ τῶν καπῶνων,
 παρὰ τῆς κρύαις μούμαϊς τριῶν χιλιάδων χρόνων!

SOURIS

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Ἡ κυβέρνησις τῆς ἀναμορφώσεως, ἡ παραλύσασα τὸν στρατόν,
 ἡ ἀνίκανος νὰ καταρτίσῃ ἓνα στρατῶνα ἢ ἐν στρατιωτικὸν θερα-
 πευτήριον, ἡ μόνην ἰκανότητα ἔχουσα ν' ἀμείβῃ τοὺς πιστοὺς
 τῆς, ἐκανόνισε πάλιν ἐν μικρὸν κονδύλιον σπατάλης, μικρὸν ἀλη-
 θῶς ἀφοῦ δὲν θὰ ἀνέλθῃ παρὰ εἰς ὀγδοήκοντα μόνον χιλιάδας
 δραχμῶν, τὸ τῶν περικημιδῶν. Τὴν πολυτέλειαν ταύτην εἰσάγει
 ἡ ἡμετέρα στρατιωτικὴ διεύθυνσις ἀκριβῶς, ὅτε τὸ μέρος τοῦτο
 τῆς ἐνδυμασίας ἐγκατελείφθῃ παντοῦ ἄλλοῦ, ἐκτὸς ὀλίγων
 σωμάτων ἐν Γαλλίᾳ, ἔνθα διατηροῦνται ἐκ παραδόσεως. Μὴ τυ-

χὸν σχετίζονται πως καὶ αὐταὶ αἱ ὀγδοήκοντα χιλιάδες δραχμαὶ
 πρὸς τὰ πέντε ἑκατομύρια, δι' ὧν ἠγοράσθη ἡ κλεισφῆρις;

Ἀκόμη ἐξακολουθοῦσιν αἱ διαψεύσεις καὶ αἱ ἀναφοραὶ καὶ αἱ
 πλαστογραφίαι περὶ τῶν μαύρων τῆς Τριπόλεως. Καθ' ἃ μα. θάνο-
 μεν αἰτίος ὄλης αὐτῆς τῆς συγχύσεως εἶνε ὁ κ. Ζέγγελης κα-
 τεληγημένος ὑπὸ τῆς γνωστῆς μανίας του νὰ ὑποβάλλῃ τροπο-
 λογίαις ἐπὶ τῶν ἀποστελλομένων ὑπογραφῶν καὶ τηλεγραφη-
 μάτων.

Οὐχ ἦντον παρατηρεῖται δι: ἡ μόδα τῶν μαύρων μετεδέθη καὶ
 ἀλλαγῆ. Οὕτως ἐναῦθα αὐτὴ ἡ Ἐφημερίς ἀνέλαβε τὰ χρώ-
 ματα τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀναρτήσασα ἐν τῇ ἐπιφυλλίδι αὐτῆς
 τὸν Μαύρον τῶν κατὰράτων ἑλῶν.

Ἐπίσης πιστεύεται δι: καὶ ἡ Ἀκρόπολις ἀκολουθοῦσα τὴν
 actualité θὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διακοπέισαν δημοσίευσιν τῶν
 Μαύρων Δλαμαντῶν.

Λέγεται δι: τοσαύτη ἦτο ἡ ἀγανάκτησις τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ
 ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῆς ἐν Τριπόλει μαυρίλας, ὥστε εἰ περὶ αὐτὸν
 ἀφῆρσαν ἐκ τε τῆς οἰκίας καὶ τῶν ἐν τοῖς ὑπουργείοις γραφείων
 τοῦ ὄλα τὰ καλαμάρια, ἐκ φόβου μήπως ἡ θεὰ τῆς μελάνης τὸν
 ἐξοργίσῃ.

Εἰς τὴν προσοχὴν τοῦ Αἰῶνος συνιστῶμεν τὴν καταδίωξιν μιᾶς
 αὐθάδως γενικῆς περιεργημένης τῆς σελίδας πασῶν σχεδὸν τῶν
 ἐφημερίδων ὁσάκις πρόκειται περὶ τῶν μαύρων τῆς Τριπόλεως, τὰ
 ὁποῖα ἀπεκάλυψαν ὄχι μόνον τὰ φρονήματα τῶν ἐπαρχιωτῶν ἀλλὰ
 καὶ τὸν νέον σχηματισμὸν τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ μελαίνου: αἱ
 μελαίνοι, τῶν μελαίνων. Τὴ μελένια γενική!

Πληροφοροῦμεθα δι: ὁ Αἰῶν, κατιδὼν τὴν ἀνάγκην, παρέχει
 ἀπὸ τῆς ἴης προσεχῶς μηνὸς εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συν-
 δρομητὴν ὡς prime ἀνά ἐν ἀντίτυπον τοῦ Θεσαυροῦ τοῦ Ἐρ-
 ρικίου Στεφάνου.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς Καζάζην

Δὲν φθάνει δπου καὶ ἔνπνὸς ἐστέφθης κατὰ κόρον,
 ἀλλ' ὅμως καὶ ὅτοδς ἔπνους σου στεφάρους θύρῶν δρέπεις,
 καὶ ἔτσι πᾶρ δεαγελῶν ὡς εἶδος Ἀνακτόρων
 καθένας ἀστεφάρωτο σιχαλῆσαι νὰ βλέπῃς.

SOURIS

B'.

Ἐγὼ γελῶσιρ οἱ ναοὶ κί' ὁ κόσμος κάρει χάξι.
 Μὲ θύρῶν στεφανώσατε τοὺς ἔπνους τοῦ Καζάζην.

POURIS

Ἐξεδόθη καὶ ὁ Δ'. τόμος τῆς πολυεληγῆτρου ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΥ
 τοῦ Βοκακκίου καὶ πωλεῖται, εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Ἐνώσεως»
 καὶ τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Νάκη ἀναγινωσκόμενος ὑπὸ πληθῶς
 ἀναγνωστῶν ἀπολαμβανόντων τὴν χάριν, τὴν εὐφύαν καὶ τὴν τόλ-
 μην, ἥτις διαπνέει τὰ διαβόητα διηγήματα. Ὁ Δ'. τόμος εἶνε ὁ προ-
 τελευταῖος τῆς σειρᾶς.

Εἰς τὸ γνωστὸν Παντοπωλεῖον ANTONAKH καὶ Σας κεί-
 μενον ἐπὶ τῆς πλατείας Παντελεήμονος πωλεῖται **Καθεῖρας**
Γέλοζος γλυκύτατον.